

“Έφυγε” από τη ζωή ο Γιάννης Πουλόπουλος

/ [Επικαιρότητα](#)

Πέθανε, σε ηλικία 79 ετών, ο τραγουδιστής Γιάννης Πουλόπουλος, ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ερμηνευτές που η φωνή του έχει ταυτιστεί με ορισμένες από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της ελληνικής δισκογραφίας. Αφησε πίσω του πλούσιο μουσικό έργο, με κορυφαία την ερμηνεία του στο άλμπουμ “Ο δρόμος” των Μίμη Πλέσσα-Λευτέρη Παπαδόπουλου, το πιο επιτυχημένο σε πωλήσεις άλμπουμ στην ιστορία της ελληνικής δισκογραφίας, με εκατομμύρια αντίτυπα, ρεκόρ που μέχρι σήμερα κανείς άλλος ελληνικός δίσκος δεν έχει πλησιάσει

Ο Γιάννης Πουλόπουλος έφυγε από τη ζωή χθες το βράδυ, έπειτα από σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε το τελευταίο διάστημα. Γεννήθηκε στις 29 Ιουνίου του 1941 στην Καρδαμύλη Μεσσηνίας. Οι γονείς του κατοικούσαν στην Αθήνα στην περιοχή του Μεταξουργείου και ύστερα μετακόμισαν στο Περιστέρι και συγκεκριμένα στην περιοχή της Αγίας Τριάδας. Σε ηλικία 5 ετών μένει ορφανός από μητέρα και μεγαλώνει με τον πατέρα του Γιώργο και τον μικρό αδερφό του Βασίλη.

Ο Γιάννης Πουλόπουλος από μικρός είχε κλίση στο τραγούδι. Παρακινημένος από τους φίλους του, που τον άκουγαν να τραγουδάει, αλλά και έχοντας ο ίδιος μεγάλη πίστη στις φωνητικές του ικανότητες, πήγαινε στην εταιρεία Columbia το 1962 κάνοντας προσπάθειες για να πει κάποια τραγούδια που γίνονταν τότε ακροάσεις, ζητώντας να τον ακούσουν, αλλά κανείς δεν του έκλεισε κάποιο ραντεβού. Ο Γιάννης Πουλόπουλος συνέχιζε να ζητάει ακρόαση σχεδόν καθημερινά, παρ' όλα τα μεροκάματα που έχανε αφού δούλευε τότε σαν ελαιοχρωματιστής και οικοδόμος, ενώ παράλληλα έπαιζε ποδόσφαιρο στον Άγιο Ιερόθεο και στον Ατρόμητο.

Εκείνη την περίοδο η Columbia, έχοντας στο δυναμικό της μεγάλο αριθμό άγνωστων και ανερχόμενων τραγουδιστών, αποφασίζει να κάνει εκκαθάριση και να κάνει νέες ακροάσεις, από τις οποίες θα κρατούσε 50 άτομα. Την επιτροπή ακροάσεων αποτελούσαν ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Απόστολος Καλδάρας, ο Βασίλης Τσιτσάνης και ο Γιάννης Παπαϊωάννου. Τότε ο Γιάννης Πουλόπουλος διάλεξε να πει δύο δύσκολα τραγούδια: το «Μάνα μου και Παναγιά» και το «Παράπονο». Μόλις τελείωσε, τον πλησίασε ο Μίκης Θεοδωράκης λέγοντας: «Αυτόν εγώ θα τον κάνω τραγουδιστή», και τελικά ήταν ο μόνος που πέρασε από αυτή την ακρόαση.

Ο Μίκης Θεοδωράκης του δίνει να πει τρία τραγούδια στο θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη Η γειτονιά των αγγέλων, που εκείνη τη χρονιά (1963) ανεβαίνει στο θέατρο Ρεξ από τον θίασο Τζένης Καρέζη-Νίκου Κούρκουλου. Τα τραγούδια αυτά ήταν τα “Στρώσε το στρώμα σου για δυο”, “Δόξα τω Θεώ” και “Το ψωμί είναι στο τραπέζι”. Αυτά είναι και τα πρώτα τραγούδια που ηχογραφεί σε δίσκο ο Πουλόπουλος, τα οποία αργότερα θα δισκογραφήσει στην ίδια εταιρεία και ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης. Εκείνη την περίοδο ηχογραφεί το ένα και μοναδικό τραγούδι με τον Σταύρο Ξαρχάκο, το “Πρωινό τραγούδι”, σε στίχους Νίκου Γκάτσου, το οποίο επίσης δεν κυκλοφορεί και μένει ως δείγμα και το 1963 συμπεριλαμβάνεται στο διπλό LP Χρυσές επιτυχίες του Σταύρου Ξαρχάκου. Ο χειμώνας του 1963 τον βρίσκει να τραγουδά στο κέντρο Ξημερώματα, στα Άνω Πατήσια, μαζί με την Καίτη Γκρέυ, τον Γιάννη Αγγέλου στο μπουζούκι και τον Γιάννη Μπουρνέλη ως κονφερασιέ. Στην συνέχεια, απομακρύνεται από την Columbia, εξαιτίας του Γρήγορη Μπιθικώτση, ο οποίος έθεσε βέτο στην εταιρεία

και στους αδελφούς Λαμπρόπουλους, ότι αυτόν δεν τον ήθελε εκεί. Το 1964 κατατάσσεται φαντάρος και απολύεται το 1966.

Η συνέχεια βρίσκει τον Γιάννη Πουλόπουλο να τραγουδάει σε αρκετές μπουάτ στην Πλάκα (Το στέκι του Γιάννη, Ταβάνια, κ.ά.) Στη Λύρα ηχογραφεί ξανά τα τρία τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη και άλλα δώδεκα του ίδιου συνθέτη, όπως τα “Βράχο βράχο τον καημό μου”, “Βρέχει στη φτωχογειτονιά”, “Καημός” κ.ά.

Το 1965 τραγουδάει τέσσερα τραγούδια του τότε πρωτοεμφανιζόμενου Μάνου Λοΐζου, ενώ το 1966 θα τραγουδήσει σε πρώτη εκτέλεση το “Ακορντεόν”, στην ταινία μικρού μήκους Αθήνα, πόλη χαμόγελο, σε σκηνοθεσία του Λάμπρου Λιαρόπουλου για το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Σχεδόν παράλληλα κάνει μεγάλη επιτυχία με το “Μη μου θυμώνεις μάτια μου”, του επίσης τότε πρωτοεμφανιζόμενου Σταύρου Κουγιουμτζή. Το 1966 τραγουδά σε συναυλία του Μίκη Θεοδωράκη στο γήπεδο της ΑΕΚ στη Νέα Φιλαδέλφεια, μαζί με τον Γρηγόρη Μπιθικώτση, τη Μαρία Φαραντούρη και τον πρωτοεμφανιζόμενο Δημήτρη Μητροπάνο. Την ίδια χρονιά μπαίνει για τα καλά στη δισκογραφία. Τα 45άρια δισκάκια του κυκλοφορούν σωρηδόν και εμφανίζεται για πρώτη φορά στις κινηματογραφικές ταινίες: Οι στιγματισμένοι (1966), με τον Γιώργο Φούντα και τη Μάρω Κοντού, όπου τραγουδάει μαζί με την Ελένη Κλάδη το “Πολύ αργά” και το “Σ’ αγαπώ”. Ο τετραπέρατος (1966), με τον Κώστα Χατζηχρήστο, όπου ερμηνεύει το τραγούδι του Γιώργου Κατσαρού “Στον Πειραιά, στον Πειραιά”. Εκείνος κι εκείνη (1966), με τη Τζένη Καρέζη και τον Φαίδωνα Γεωργίτη, όπου τραγουδάει τη σύνθεση του Γιάννη Μαρκόπουλου “Ξεγυμνώστε τα σπαθιά”.

Η εποχή του Νέου Κύματος

Είναι όμως η εποχή του Νέου Κύματος, το οποίο ο Γιάννης Πουλόπουλος ακολουθεί. Γράφει και συνθέτει δικά του τραγούδια, όπως το “Θά ‘θελα νά ‘χα”, που γνωρίζει μεγάλη επιτυχία. Στη συνέχεια συνεργάζεται με τον Γιάννη Σπανό (συμμετέχει στην Ανθολογία και στην Ανθολογία Β’, ερμηνεύοντας αριστουργηματικά το “Παιδί μου ώρα σου καλή” σε ποίηση Γεώργιου Βιζυηνού), με τον Δήμο Μούτση (“Το κορίτσι μου στ’ άστρα”), με τον Κυριάκο Σφέτσα και με τον Νίκο Μαμαγκάκη (“Άνθη” και “Πέτρινα λουλούδια”, σε στίχους Βασίλη Βασιλικού).

Η συνεργασία με τον Μίμη Πλέσσα

Το 1966 έρχεται σε επαφή με τον Μίμη Πλέσσα, μια συνεργασία που άφησε εποχή στο χώρο του ελληνικού τραγουδιού. Αφορμή η ταινία μιούζικαλ Οι θαλασσιές οι χάντρες (1966). Ακολούθησαν οι ταινίες: Κάτι κουρασμένα παλικάρια (1967), Μια κυρία στα μπουζούκια (1968), Ο ψεύτης (1968), Γοργόνες και μάγκες (1968), Ο

μικρός δραπέτης (1968), Η Παριζιάνα (1969), Η ωραία του κουρέα (1969), Η θεία μου η χίπισσα (1970) κ.ά.

Το 1967 εμφανίστηκε στο Χρυσό Βαρέλι, στις Τζιτζιφιές, πλάι στη Μαρινέλλα, τον Τόλη Βοσκόπουλο, τη Δούκισσα, τον Στράτο Διονυσίου και τη Μπέμπα Μπλανς. Κατόπιν, αποφάσισε με την Μαρινέλλα να εμφανιστούν στη Νεράιδα, για τις επόμενες δύο σεζόν (1968-1969) με εκπληκτική επιτυχία. Το 1968 διοργανώνεται στην Αθήνα η 1η Ολυμπιάς Τραγουδιού, όπου ερμηνεύει το τραγούδι “Μα τώρα, αγάπη μου”, του Μίμη Πλέσσα.

«Ο δρόμος»

Το 1969 είναι μια σημαδιακή χρονιά. Ο δρόμος, άλμπουμ των Μίμη Πλέσσα και Λευτέρη Παπαδόπουλου, όπου ο Γιάννης Πουλόπουλος ερμηνεύει δέκα από τα δώδεκα τραγούδια, θα γίνει αμέσως ο πρώτος ελληνικός χρυσός δίσκος-παρά την απαγόρευση μετάδοσής του από το τότε μονοπώλιο του EIP/EIPT-και στα χρόνια που θα ακολουθήσουν θα γίνει το πιο επιτυχημένο σε πωλήσεις άλμπουμ στην ιστορία της ελληνικής δισκογραφίας, φτάνοντας τα 3.000.000 αντίτυπα, ρεκόρ που μέχρι σήμερα κανείς άλλος ελληνικός δίσκος δεν έχει πλησιάσει. Την ίδια χρονιά, συμμετέχει στον δίσκο Οι ώρες, των Λίνου Κόκοτου και Άκου Δασκαλόπουλου.

Μετά την ανεπανάληπτη επιτυχία του Δρόμου, ο Πουλόπουλος, μέσα από τα τραγούδια και τις κινηματογραφικές του εμφανίσεις, γίνεται το μεγαλύτερο όνομα του ελληνικού τραγουδιού, ο “χρυσός ερμηνευτής”, χαρακτηρισμό που αποδεικνύει και μια δημοσκόπηση του 1970 σε περιοδικό της εποχής, σχετική με τη δημοσιότητα και απήχηση των τραγουδιστών, στην οποία κατατάχθηκε πρώτος ανάμεσα σε πολλά άλλα μεγάλα ονόματα.

Ενώ άλλες δισκογραφικές εταιρείες προσπαθούν να τον προσελκύσουν, ο Αλέκος Πατσιφάς βρίσκει τρόπο να τον κρατήσει στη Λύρα. Ξέροντας την επιθυμία του τραγουδιστή να βρίσκεται συνέχεια στο στούντιο, τον βάζει να ηχογραφεί διαρκώς τραγούδια.

Είναι χαρακτηριστικό ότι την περίοδο 1969-71 ο Γιάννης Πουλόπουλος τραγουδά σε δέκα μεγάλους δίσκους 33 στροφών και σε αρκετούς μικρούς 45 στροφών. Όταν, σε συνέντευξή του το 1987, ρωτήθηκε αν έχει κάνει λάθη στην καριέρα του, θα αναφέρει την έκδοση των δέκα δίσκων που κυκλοφόρησαν μέσα σε δύο χρόνια, υπογραμμίζοντας όμως ότι περιέχουν μερικά από τα “κλασσικά” (όπως τα χαρακτήρισε) τραγούδια του.

Στους δέκα αυτούς δίσκους υπάρχουν εξάισια δείγματα της φωνής του και

υπέροχες ερμηνείες τραγουδιών βασισμένων σε στίχους ποιημάτων του Λόρκα και του Νερούδα (Εμιλιάνο Ζαπάτα), του Γιάννη Γλέζου, στην Ερωφίλη του Νίκου Μαμαγκάκη, στη “Γύφτισσα μέρα” του Γιώργου Κοντογιώργου και στη “Μαρία” του Νίκου Σκέμπερη (Λαβράνου) και την επόμενη χρονιά κυκλοφορεί δίσκο με τον επιστήθιο φίλο του τον Γιώργο Ζαμπέτα, το “Μουσικόραμα”.

Κατά την περίοδο 1971-73, συνεργάζεται με τον σκηνοθέτη Όμηρο Ευστρατιάδη, ντύνοντας κάποιες ταινίες του με μουσική και στίχο. Επίσης, αξίζει να αναφερθεί ότι αυτή την περίοδο δίνει 1 τραγούδι στην Ελένη Ανουσάκη με τίτλο «Μη μου ζητάς» για τις ανάγκες της ταινίας «Αδιέξοδο» (1971), καθώς και 1 τραγούδι στην Ελένη Ροδά και 2 στην Καίτη Χωματά. Στις αρχές της δεκαετίας του '70, καλεσμένος στην εκπομπή του Νίκου Μαστοράκη, τραγουδά το «It was a very good year» του Frank Sinatra, ηχογράφηση η οποία δεν κυκλοφόρησε. Λίγο πριν την έκδοση αυτού του δίσκου, μόλις πρόλαβε την σύλληψη από τα όργανα της χούντας, μιας και το τραγούδι των Γιώργου Κατσαρού – Πυθαγόρα “Πάμε για ύπνο Κατερίνα”, θεωρήθηκε αντιστασιακό. Κατέφυγε τότε σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Βέβαια προϋπήρχε και ο δίσκος “Μίλα μου για τη λευτεριά” των Μίμη Πλέσσα – Λευτέρη Παπαδόπουλου, που όλα τα τραγούδια – εκτός από ένα – είχαν απαγορευτεί από το καθεστώς της επταετίας.

Το 1973 τραγουδάει σε στίχους Κώστα Βίρβου και μουσική Μίμη Πλέσσα στο “Θάλασσα πικροθάλασσα” και το 1975 ερμηνεύει τα “12 ρεμπέτικα”, ένα είδος τραγουδιού που αποδεικνύει πια πως ο Γιάννης Πουλόπουλος είναι ένας τραγουδιστής μοναδικός, που άνετα μπορεί να κινηθεί σε όλα τα είδη του Ελληνικού τραγουδιού. Αυτός ήταν και ο τελευταίος δίσκος του στη Λύρα.

Μετά την αποχώρησή του από τη Λύρα, ηχογραφεί κάποιους δίσκους στη Μίνως- οι οποίοι γίνονται αμέσως χρυσοί- με ελαφρολαϊκά και με διασκευασμένες ξένες επιτυχίες, όπως το “Αγάπα με”.

Όλα αυτά τα χρόνια η Λύρα δεν έπαψε να επανεκδίδει τραγούδια που είχε πει, κυρίως τραγούδια που είχαν κυκλοφορήσει σε δίσκους 45 στροφών. Στο διάστημα 1977-89 συνεργάζεται και πάλι με τον Μίμη Πλέσσα, τον Γιάννη Σπανό, τον Γιώργο Κριμιζάκη, ενώ το 1982 σε ένα δίσκο που έγινε χρυσός, τραγούδησε με το δικό του ξεχωριστό τρόπο τραγούδια του “Νέου Κύματος” σε δεύτερη εκτέλεση (πιάνο - επιμέλεια ορχήστρας ο Γιάννης Σπανός).

Στην εταιρία Μίνως μένει ως το 1989, έχοντας 11 χρυσούς δίσκους στο ενεργητικό του εκεί. Την εποχή εκείνη, ο χρυσός αντιστοιχούσε σε 60.000 πωλήσεις και ο πλατινένιος σε 100.000. Μάλιστα, οι τρεις τελευταίοι δίσκοι έγιναν πλατινένιοι μετά την αποχώρησή του από τη Μίνως. Το 1983 κυκλοφορεί τη

δεύτερη ποιητική του συλλογή με τίτλο «Ταξίδι Στο Κέντρο Της Γης», ενώ δεν σταματά να ασχολείται και με τη ζωγραφική, που όπως είχε δηλώσει, ήταν κάτι που τον ξεκούραζε. Την ίδια χρονιά γνωρίζεται με τη μέλλουσα γυναίκα του Μπέττυ και το 1985 γίνεται ο γάμος τους. Στις 15 Μαΐου 1991 γεννιέται η κόρη του, Αλεξάνδρα.

Η τελευταία του δουλειά και η αποχώρηση από το τραγούδι

Το 1997 ο Πουλόπουλος αρχίζει μια καινούργια συνεργασία με τη Λύρα, μετά από 22 χρόνια, με το δίσκο “Του τραγουδιού το βλέμμα”, σε μουσική Αντώνη Στεφανίδη. Δίσκος που γνωρίζει αμέσως μεγάλη επιτυχία. Στο δίσκο αυτό για τους φανατικούς – και είναι πολλοί – ακροατές του, υπάρχει και μια μεγάλη έκπληξη. Ο Γιάννης Πουλόπουλος “ξέθαψε” δύο δικά του τραγούδια από τα τέσσερα συνολικά που είπε σε κινηματογραφικές ταινίες γύρω στα 1972 – 1973 και ήταν άγνωστα, αλλά και δεν είχαν μέχρι σήμερα κυκλοφορήσει.

Τα τραγούδια αυτά το “Πάλι μεθυσμένος” και το “Αφού μου έφυγες εσύ”, ξανατραγουδάει στον καινούργιο του δίσκο. Το 1998, κυκλοφορεί σε cd η ζωντανή του εμφάνιση στην Πύλη Αξιού -πρόκειται για την μόνη του δισκογραφική δουλειά με περιεχόμενο από εμφάνισή του-, εμφάνιση η οποία γνώρισε μεγάλη επιτυχία και αποτελεί και την τελευταία του. Το 1999 κυκλοφορεί ο δίσκος με τίτλο «Στα Όνειρά Μου Περπατώ», με τον οποίο αποφασίζει να απομακρυνθεί από τα μουσικά δρώμενα. Σε ορισμένες συνεντεύξεις της εποχής δηλώνει πως η νύχτα, έτσι όπως έχει ευτελιστεί, δεν είναι πια γι’ αυτόν και δηλώνει την απομάκρυνση του από τις βραδινές εμφανίσεις και, εν γένει, τα μουσικά δρώμενα. Το 2005 κυκλοφορεί σε περιορισμένες εκδόσεις ένας δίσκος 10 ιντσών, με τίτλο «ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ» με 10 τραγούδια, ενώ στο διάστημα αυτό οι επανεκδόσεις τραγουδιών, και από τη Lyra και από τη Minos, διαδέχονται η μία την άλλη.

Και ποιητής

Ο Γιάννης Πουλόπουλος κυκλοφόρησε δύο ποιητικές συλλογές, με τίτλο Τετράδιο (1971) και Ταξίδι στο κέντρο της νύχτας (1983), στις οποίες βλέπουμε και μια άλλη πτυχή του καλλιτέχνη, η οποία φωτίζει δικά του άγνωστα τοπία και κάποιες ουσιαστικές πλευρές του σκεπτόμενου Γιάννη. Παράλληλα, ασχολήθηκε με τη ζωγραφική και τη χαλκογραφία, έχοντας αποκτήσει μερικές γνώσεις από τον φίλο του, τραγουδιστή και ζωγράφο, Σταύρο Πασπαράκη. Έτσι, γεμάτος ταμπεραμέντο και οξυδέρκεια, κατοχυρώνει τις εμπειρίες του σε μια πλατιά εκφραστική καλλιτεχνική γκάμα.